

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: **S. P.**, nar. X, státní příslušnost X, X,
zastoupené Mgr. Josefem Brožem, advokátem, Pod Všemi svatými
288/18, 301 00 Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2020, č.j. MV-10946-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 23. 3. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 25. 3. 2020, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2020, čj. MV-10946-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo „ministerstvo“), ze dne 30. 9. 2019, č.j. OAM-16050-20/DP-2019 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla ve výroku I. podle § 51 odst. 3 správního řádu ve spojení s 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobkynina žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť byla zjištěna skutečnost spočívající v nesplnění podmínky oprávnění k podání žádosti znemožňující žádosti vyhovět; ve výroku II. byla žádost žalobkyně podle § 46 odst. 3 s odkazem na § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítnuta, neboť žalobkyně neplnila v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který jí bylo toto vízum uděleno.
2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

3. Žalobkyně v žalobě namítala, že přestože je napadené rozhodnutí obsáhlé, není dostatečně odůvodněno a obsahuje zcela nesprávné posouzení skutkových zjištění týkajících se její situace, na kterou je správními orgány nahlíženo s přepjatým formalismem. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné.
4. Správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky a nebraly v potaz okolnosti případu. Žalobkyně byla v době podání žádosti osobou oprávněnou podat předmětnou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
5. Nic nebránilo vyhovění její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobkyně se nedopustila žádného protiprávního jednání. Tvrzení správního orgánu o neplnění účelu pobytu je zcela neoprávněné.
6. Žalobkyně trvala na tom, že správní orgán posoudil celou situaci zcela nesprávně. Je pravdou, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě víza nad 90 dnů za účelem studia na střední škole. Studium měla přerušeno na dobu od 15. 2. 2019 do 31. 8. 2020, avšak toto přerušování bylo vynuceno nutností vrátit se na určitý čas zpět do Ruské federace.
7. Po dobu přerušování studia byla žalobkyně až do podání předmětné žádosti mimo území ČR, tedy nelze konstatovat, že neplnila účel pobytu, neboť na území ČR v uvedenou dobu nepobývala.
8. Rovněž nelze konstatovat, že žalobkyně nebyla nezaopatřeným dítětem. To je zcela účelovým tvrzením správního orgánu. Správní orgán je povinen rozhodovat o stavu ke dni vydání rozhodnutí, nikoliv ke dni podání žádosti.
Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Jestliže žalobkyně doložila v průběhu řízení, že od 2. 9. 2019 je či bude studentkou střední školy a rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 9. 2019, byla žalobkyně zcela jednoznačně ke dni vydání rozhodnutí nezaopatřeným dítětem.
10. Jen pro pořádek žalobkyně uvedla, že řízení je plně v dispozici žadatele, který může předkládat a vkládat listiny do spisu v průběhu celého řízení.
11. Jak již bylo uvedeno, v období od 15. 2. 2019 do 30. 6. 2019 nebyla žalobkyně na území ČR, tedy nemohla neplnit účel pobytu.
12. To, že žalobkyně nebyla v předmětnou dobu na území ČR, mohl bez dalšího zjistit správní orgán z úřední evidence, což ovšem opomenul. Správní orgán tak postupoval v rozporu § 3 správního řádu. Správní orgán si dal práci s prověřením školy, ale již si nedal práci s tím, aby ověřil, zda je žalobkyně vůbec na území ČR. Svě rozhodnutí tak založil na zcela nesprávných závěrech a postupoval nezákonně. Nevyužití víza neznamena neplnění účelu pobytu. Žalobkyně byla prokazatelně v době vydání rozhodnutí nezaopatřeným dítětem cizince s uděleným pobytem na území ČR.
13. Je otázkou, zda lze vůbec konstatovat neplnění účelu pobytu, když v dané věci bylo žalobkyni vydáno toliko vízum na 90 dní, nikoliv povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Vízum na 90 dní je odlišný institut od povolení k dlouhodobému pobytu a nelze je v žádném případě zaměňovat, jak to činí správní orgán.
14. Žalobkyně tak v době vydání rozhodnutí splňovala veškeré podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
15. Správní orgány tedy záměrně ignorovaly prokazatelné skutečnosti a účelově vyhodnocovaly fakta v neprospěch žalobkyně. Správní orgán musí v řízení postupovat zcela nestranně a musí zjišťovat skutečnosti i ve prospěch žalobkyně (ač se mu to třeba nelíbí), což správní orgán neučinil. Vše naopak záměrně vyhodnocoval v její neprospěch.
16. Nezákonnost postupu správního orgánu je zřejmá i ze samotného napadeného rozhodnutí, kdy žalovaná cituje příslušná ustanovení, ze kterých je zřejmé, že žalobkyně byla oprávněna žádost podat a ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvého stupně splňovala všechny podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná k žalobě v podání ze dne 3. 6. 2020 konstatovala, že skutkový stav věci a průběh správního řízení až do vydání rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí.
18. Dle žalované v průběhu správního řízení nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a zásad. Rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno a bylo vydáno v souladu se zákonem, není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
19. Žalovaná se ztotožnila s právním názorem prvoinstančního správního orgánu, který žalobkyninu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území zamítl, a na odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela odkázala.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

21. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
22. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
24. Ve věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
25. Žaloba není důvodná.
26. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 51 odst. 3 správního řádu ve spojení s 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a podle § 46 odst. 3 s odkazem na § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobkynina žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného sloučení rodiny.
27. Dle § 51 odst. 3 správního řádu, je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
28. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.
29. Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.
30. Podle § 46 odst. 1 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců, pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

31. Podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
32. Žaloba není důvodná.
33. Co do skutkového stavu soud rekapituluje, že žalobkyně disponovala vízem k pobytu nad 90 dní za účelem studia s platností od 29. 1. 2019 do 30. 6. 2019 (studium na Integrované střední škole živnostenské). Její studium na této škole bylo přerušeno na období od 15. 2. 2019 do 31. 8. 2019. Dne 24. 6. 2019 pak žalobkyně podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Žádost byla zamítnuta s odkazem na § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. na § 46 odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 1 tohoto zákona.
34. Soud se primárně neztotožnil s žalobkyniným obecně konstatovaným názorem, že napadené rozhodnutí „není dostatečně odůvodněno a obsahuje zcela nesprávné posouzení skutkových zjištění týkajících se její situace, na kterou je správními orgány nahlíženo s přepjatým formalismem.“ Stejně tak soud nesdílí názor o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
35. Žalovaný správní orgán na celkem pěti stranách napadeného rozhodnutí (vlastní odůvodnění je uvedeno na jeho str. 2 – 5) jasně a přesvědčivě vyjevil, co ho vedlo k zamítnutí žalobkyniny žádosti a potvrzení rozhodnutí prvoinstančního. Soud je v tomto směru se správními orgány obou stupňů ve shodě - rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno a není nepřezkoumatelné ani nezákonné.
36. Stran konkrétně vyjevené námitky, podle které „je otázkou, zda lze vůbec konstatovat neplnění účelu pobytu, když v dané věci bylo žalobkyni vydáno toliko vízum na 90 dní a nikoliv povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia“, přičemž „vízum na 90 dní je odlišný institut od povolení k dlouhodobému pobytu, a nelze je v žádném případě zaměňovat, jak to činí správní orgán“, soud odkazuje žalobkyni na § 46 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho prvního odstavce (věta druhá) platí (zvýraznění podtržením provedl soud): „Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.“. Ze zákonného textu je bezpochyby zřejmé, že cizinecké orgány nic nezaměňují, neboť i v případě víza k pobytu nad 90 dní se v případě následné žádosti k dlouhodobému pobytu přihlíží k plnění účelu, pro který bylo cizinci ono vízum uděleno.
37. Dále, žalobkyně se mýlí, když tvrdí, že „nelze konstatovat, že (žalobkyně) neplnila účel pobytu, neboť na území ČR v uvedenou dobu nepobývala“. Tato věta je faktický protimluv – pokud žalobkyně sama nečiní sporným to, že v České republice nepobývala, ač tu měla studovat (a naplňovat tak účel, pro který jí bylo vízum uděleno), nedává žádného smyslu její závěr, že pokud v České republice nebyla a nestudovala tu (a neplnila tak účel, pro který jí bylo vízum uděleno), nemohla neplnit účel pobytu. Správný je naopak závěr správních orgánů – jestliže žalobkyně přerušila studium na Integrované střední škole Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

živnostenské a odcestovala do Ruské federace, neplnila účel, pro který jí bylo vízum nad 90 dní uděleno.

38. A nedůvodné bylo i žalobní tvrzení, podle kterého nemělo dojít k zamítnutí žádosti, neboť žalobkyně byla ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí nezaopatřeným dítětem (to, že jím nebyla ke dni podání žádosti, žalobkyně nezpochybňuje).
39. Jak je uvedeno výše, podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat „*cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.*“ Nelze vyčítat správním orgánům, že v řízení respektovaly znění zákona, podle kterého je nezbytné, aby cizinec splňoval podmínky pro podání žádosti v okamžiku jejího podání. Ze zákona nevyplývá, že by případný nedostatek (co do naplnění podmínek) bylo možné zhojit později (v průběhu řízení). Pokud by zákonodárce něco takového zamýšlel, jistě by volil jinou textaci zákona o pobytu cizinců.
40. A tvrdí-li žalobkyně, že „*správní orgány záměrně ignorovaly prokazatelné skutečnosti a účelově vyhodnocovaly fakta v neprospěch žalobkyně*“, pak soud připomíná kategorický požadavek na konkretizaci žalobního bodu. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: „*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejrůznější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně v souzené věci ovšem nesdělila, co bylo v jejím případě správními Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

orgány záměrně ignorováno, či co bylo účelně vyhodnoceno v její neprospěch. Soud neshledal nic z toho, co bylo žalobkyní správním orgánům vytýkáno, důvodným. V postupu správních orgánů pak nebylo možno konstatovat ani účelovost, ani ignorování skutečností hovořících ve prospěch žalobkyně. Správní orgány postupovaly nestranně a objektivně.

41. Jelikož soud na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné či nezákonné, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[V] Náklady řízení

42. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. 4. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu